

Noaptea

Lucian-Horațiu Hînsa

Mergi agale, mergi agale
Și tu crezi că ai scăpare
Pe când noaptea stă și tace
De milenii ea doar zace.

Luna tremură a dubiu,
Luna- licăr amortit,
Un statornic dans și sumbru,
Timpul tot încremenit.

Cântă-n razele neclare
Singură, stingheră
Cucuveaua în răcoare,
Mintea-i ageră, tenebră.

Ai ales tu o cărare
Ce final ea nu mai are,
Drum ascuns, neprimitor,
Al tău pas șovăitor.

Ajunși tu la o casă
Într-un pâlț ros de-amintiri
În umbra vechii liniștiri
Te aștezi trist la o masă.

Tot în jur este vremelnice
Scârțâie a ta rațiune,
Tinerețea nu rămâne
Perfecțiunea-i vis perenic.

Scoți o carte îngălbenită
Pagini vechi de timp mâncate,
Înțelept cel care poate
Netezí veacuri damnate.

Cu ochi adânci privești în file
Negre pustiite zile
Un flux-reflux ce-i monoton
Aceleași vieți, același ton.

Tremurând, tu descifrezi
Astfel tot și înțelegi:
Moartea-i acest anotimp

POEZII ONLINE

Iar în fața-ți .. zeul Timp.